

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 16422/17
07.06.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Јелице Пајовић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Драгојловић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из ..., ... и Б.Б. из ..., ... , чији је заједнички пуномоћник Биљана Милидраговић, адвокат из Новог Сада, ул. Димитрија Туцовића бр. 6, против туженог Министарства правде Републике Србије, ради поништаја решења број: 740-07-01886/2014-22 од 06.10.2017. године, са заинтересованим лицем В.В. из ..., ... , у предмету именовања јавног бележника, након усмене јавне расправе одржане дана 29.05.2019. године, у нејавној седници већа одржаној дана 07.06.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем о именовању јавног бележника, именован је В.В. за јавног бележника за подручје Трећег основног суда у Београду, Градску општину Земун, почев од 01. августа 2014. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 03.11.2017. године, уређеном поднеском од 23.01.2018. године (предатим у Управни суд 25.01.2018. године), преко пуномоћника, тужиоци А.А. и Б.Б. обоје из ..., су оспорили законитост решења туженог органа наводећи да су конкурисали за јавног бележника за подручје Основног суда у Београду, у складу са јавним конкурсом који је тужени објавио у „Сл. гласнику Републике Србије”, бр. 59 од 05.06.2014. године, те да је на сајту туженог дана 01.08.2014. године објављено мишљење Конкурсне комисије о кандидатима пријављеним на јавни конкурс за именовање јавних бележника ради попуњавања првих 100 јавнобележничких места, а потом су тужиоци добили решење Министарства правде о именовању В.В., са истим заводним бројем, као што је и број овде тужбом оспореног решења. Даље су навели да су својом тужбом заведеном под 13 У 11151/14 од 29.08.2014. године затражили поништај свих 94 решења о именовању јавних бележника ради попуњавања првих 100 јавнобележничких места и понављање

поступка именовања по расписаном конкурс, а да је Управни суд својим решењем наложио раздвајање поступка по тој тужби на 94 поступка, с тим да је решење којим је именован В.В. разматрано у предмету У11369/14. Својом пресудом 3 У11369/14 од 28.09.2017. године, Управни суд је тужбу тужилаца уважио и оспорено решење поништио, а предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање. Поступајући по наведеној пресуди Управног суда, тужени је дана 06.10.2017. године донео под истим заводним бројем ново решење којим је поновио именовање јавног бележника В.В. за подручје Трећег основног суда у Београду, ГО Земун, почев од 01.08.2014. године. У наставку тужбе тужиоци су се позвали на наводе поменуте тужбе заведене под 3У 11369/14 указујући да су у тој тужби оспорили састав испитне и конкурсне комисије које су формиране супротно одредбама члана 178. ст. 2. и 3. у вези са чланом 146. ст. 1. и 2. Закона о јавном бележништву, а с обзиром да су у испитној комисији која је именована у априлу 2013. године, поред друга два члана била и сва три члана конкурсне комисије иако је Закон имао у виду две различите комисије, једну – испитну комисију (пред којом се врши полагање јавнобележничког испита) и другу – конкурсну комисију (која треба да обави посао Коморе и да своје мишљење о кандидатима), а да је идентичност или бар делимична идентичност ових комисија била могућа, то би у закону свакако било наведено. Општеприхваћени стандард је да свака конкурсна комисија мора да буде непристрасна, а то није било могуће обезбедити у ситуацији када су значајан број кандидата за именовање баш они испитивали што је довело до тога да кандидати који су полагали испит пред другом испитном комисијом 2012. и 2013. године не буду равноправни, па им стога под једнаким условима нису доступна ни радна места, а нису једнаки ни пред законом. Чланови комисије су своје мишљење о кандидатима дали на основу разговора са кандидатима који су трајали по неколико минута, што је за резултат имало да кандидати који су пред њима полагали испит имају знатно веће оцене у рубрици која се зове „Комисија” што и јесте и логично и нормално, јер се свако јасније мишљење о кандидату може стећи за дужи временски период или из два разговора (испит+разговор), него само из једног разговора (када први пут неког видите на пар минута), на који начин је поступљено и супротно члану 32 - 38. Закона о општем управном поступку и члану 6. Устава РС, јер су из рада конкурсне комисије морали бити изузети чланови испитне комисије, па ако је оцена на јавнобележничком испиту један од критеријума за избор, ситуација да вас иста лица испитују и оцењују знање, а после вас бирају на основу те оцене, значајно подиже могућност коруптивне праксе, при чему више од 90% именованих кандидата за територију Београда чине кандидати који су испит положили 2014. године, првенствено они који су испит положили у априлу, мају и јуну 2014. године и то су они кандидати које су чланови Комисије и испитивали и оцењивали највишим оценама, које понашање може довести у сумњу непристрасност испитивача, када иста лица учествују прво испитујући одређени број кандидата, а затим их препоручујући у свом мишљењу (одлука Уставног суда У. 534/2011, Европски суд за људска права у предмету *Le Compte, Van Leuven u De Mayer* против Белгије, пресуда од 23.06.1981., 58 и *De Noan* против Холандије, пресуда од 26.08.1997. године, 51). Тужиоци су у тужби надаље поновили и наводе тужбе из предмета 3У 11369/14 којима је указано на повреду одредаба Закона, о предвиђеном броју јавних бележника којих је, сагласно члану 179. Закона о јавном бележништву требало да буде изабрано 100, након чега би се одржала оснивачка скупштина Коморе, коју је у конкретном случају чинило 94 бележника у тренутку када је основана Скупштина удружења: Јавнобележничка комора Србије од 15.08.2014. године, чинило

94 бележника именованих оспореним решењима министра правде чиме је поменута одредба Закона о јавном бележништву експлицитно повређена, с обзиром да није било Законом прописаних услова непходних за одржавање оснивачке скупштине и формирање јавнобележничке коморе. Указали су и на споран критеријум успеха на јавнобележничком испиту и промену правила полагања испита регулисаног Правилником о полагању јавнобележничког испита („Службени гласник Републике Србије”, бр. 71/11...31/13), који је делом измењен Правилником о изменама и допунама од 04.04.2013. године којим су значајно промењена правила полагања, па је између осталог прописано да се испитна комисија, уместо до тада прописаних шест чланова, с тим што једног кандидата проверавају три члана комисије, састоји од пет чланова, испит се полаже пред свим члановима комисије, а просечна оцена на испиту је добијана сабирањем оцена чланова комисија и дељењем са бројем оцена. Кандидати на усменом делу испита су оцењивани за сваку област (укупно 3) до 2013. године од стране два члана комисије од укупно три члана, а након 2013. године су оцењивани од свих пет чланова комисије, што свакако ствара разлику, када кандидата оцењује два или пет чланова комисије. Све те околности су у великој мери утицале да се број кандидата који су положили испит повећа, као и просек оцена које су добијали, а на ту околност је утицала и промена чланова испитне комисије у којој је, од професора са Правног факултета остао само проф. Г.Г. коме су се у међувремену прикључили и проф. Д.Д. и проф. Ђ.Ђ., док су из Комисије изостављени проф. Е.Е., проф. Ж.Ж., проф. З.З. и проф. И.И., чија су места заузели заменик Републичког јавног тужиоца Ј.Ј. и државни секретар у Министарству правде К.К. На конкурс за именовање јавних бележника учествовали су кандидати који су испит положили по два различита подзаконска акта, чије се одредбе у знатној мери разликују, а које су у крајњој линије довеле до тога да један од критеријума за именовање – успех на јавнобележничком испиту не буде исти за кандидате који су полагали по основном Правилнику и за кандидате који су испит полагали по измењеном Правилнику, чиме је повређено уставно начело једнакости грађана и извршен директан утицај на будуће именовање. Комисија такође није применила одредбе Закона о јавном бележништву којим је дефинисано који критеријуми ће се узети у обзир приликом избора између више кандидата, већ су критеријуми протумачени по слободној вољи увођењем поред оцене на јавнобележничком испиту и категорије „стажа” и „комисија” и одређујући број поена, чиме је комисија произвољно тумачила и применила изричиту одредбу члана 29. став 4. Закона о јавном бележништву. Драстично кршење закона је сам начин на који је комисија извршила „бодовање” јер је тако дерогирала закон, делимично га произвољно тумачила, а делом увела одредбе које законом уопште нису прописане, с обзиром да је критеријум „врсте правних послова које су кандидати обављали и резултати које су постигли у раду” протумачен као године радног стажа иако те године у закону нису прописане као критеријум за избор, поготово нигде није прописано како ће се оне бодовати, на који начин је извршена дискриминација кандидата који имају мање година радног стажа, али и оних који имају више од 20 година стажа, јер ако је услов за избор најмање пет година након положеног правосудног испита, што сви кандидати испуњавају, онда је извршена дискриминација оних који имају више од 20 година стажа јер се поставља питање зашто се за то мерило највише могло добити 20 бодова, независно од година радног стажа. Осим тога комисија је затим и тако произвољно постављен критеријум произвољно применила, па је неким кандидатима у стаж рачунала године проведене у радном односу после положеног правосудног

испита, а неким кандидатима је рачунала целокупан радни стаж, односно и стаж пре полагања правосудног испита, док успех на правосудном испиту није узела у обзир упркос изричитој одредби Закона и тиме је исту дерогирала. Тужиоци сматрају да се под успехом на испиту мора подразумевати добијена просечна оцена, али и чињеница из ког пута је кандидат положио испит и по којим правилима, с тим да је комисија одредила да је једини меродаван критеријум просек оцена који ће се бодовати тако да се просечна оцена множи са 10, што нигде није прописано, нити Закон даје приоритет било ком од четири критеријума за избор између више кандидата. Комисија је произвољно дала примат само једном прописаном одређеном критеријуму и то делимично, тумачећи произвољно законску одредбу. Трећи критеријум који се бодовао од 0 – 15 бодова је утисак о кандидату који је у табели означен ознаком „комисија”, а односи се на разговор који је конкурсна комисија обављала са кандидатима и који је у просеку трајао пар минута, с тим да је у мишљењу конкурсне комисије наведено да је тај критеријум бодован не само на основу личног утиска са разговора већ и на основу приложене документације, што није тачно, јер о начину на који је са кандидатима разговарано постоје тонски записи чијим слушањем се лако може закључити да са свим кандидатима није разговарано на исти начин, нису свим кандидатима постављена иста питања, време разговора са кандидатима није било исто, за неке кандидате комисија је претходно вршила увид у њихову документацију, док биографију неких кандидата уопште није ни прочитала, при чему кандидатима овај критеријум није био ни познат, нити је утисак комисије у било ком акту прописан као критеријум за предлагање кандидата, а није прописан ни начин бодовања тог критеријума, па је нејасно на основу чега су чланови комисије стручни да оцењују какав утисак оставља који кандидат и шта је то по њеном мишљењу пресудно да неког кандидата оцени са 15, а неког са 0 поена, с тим да је, имајући у виду да је могући број бодова био од 65 – 135, да је 15 бодова чинило 25 посто укупног броја бодова, оцена комисије о „утиску” била пресудна у великом броју именовања, чиме су прекршени не само чланови Закона и Устава, већ општа начела морала и јавног поретка, какво поступање туженог није вршење дискреционих овлашћења него груба злоупотреба права. Конкурсна комисија у поступку именовања није прибављала мишење од органа, организација или других правних и физичких лица код којих су кандидати радили, тако да није ни ценила врсту послова и резултате које су кандидати постигли на раду, а што је као критеријум изричито предвиђено чланом 29. став 4. Закона о јавном бележничтву. Предочили су суду да се након подношења (првобитне) тужбе, а с обзиром да је избор првих 100 јавних бележника и успостављање јавнобележничког система у Србији изазвало велику контроверзу у стручној јавности, више државних органа, организација, професора Правног факултета у Београду и међународних институција, огласило својим саопштењима, мишљењима, ставовима и извештајима о избору јавних бележника и начину на који је јавнобележнички систем uveden по први пут у Републици Србији, и та мишљења су цитирали у тужби. Други део тужбе тужилаца поднете 03.11.2017. године се односи на оспорено решење од 06.10.2017. године и у том делу су тужиоци истакли да је и ово оспорено решење обухваћено битним повредама одредаба Закона о општем управном поступку, Закона о управним споровима, Закона о јавном бележничтву, да нису примењене и неправилно су примењене одредбе Закона о јавном бележничтву, Устава и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, да у поступку који је акту претходио није поступано по правилима поступка, да чињенично стање није правилно утврђено, а из утврђених чињеница је изведен неправилан

закључак у погледу чињеничног стања, прекорачене су у решењу границе законског овлашћења и решење није донето у складу са циљем са којим је евентуално овлашћење дато, а тужбом се тражи и да се утврди да је тужени орган поновио свој ранији акт који је већ поништен пресудом. Тужени орган је новим решењем извршио именовање истог бележника, ретроактивно, констатујући да решење које је донето у поновљеном поступку ступа на снагу уместо поништеног са правним дејством почев од 01.08.2014. године, погрешно се позивајући на члан 5. став 3. Закона о општем управном поступку, чиме је поред битне повреде одредбе општег управног поступка, поступио супротно одредби члана 197. Устава Републике Србије јер закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство, само изузетно, поједине одредбе закона могу имати повратно дејство, ако то налаже општи интерес утврђен при доношењу закона. Позвали су се на одредбу члана 69. Закона о управним споровима према којој, када суд поништи управни акт предмет се враћа на сам почетак, из чега проистиче да је тужени орган морао да спроведе цео поступак именовања предвиђен одредбама Закона о јавном бележничтву, а не да произвољно и поново злоупотребом права и својих овлашћења именује опет истог јавног бележника, без назначења ко су остали кандидати који су учествовали на конкурс, које су оцене добили на правосудном и јавнобележничком испиту и које су резултате на раду остварили, односно по којим критеријумима је тужени орган утврдио да је именовани кандидат бољи од осталих кандидата. Нејасно је и да ли је тужени орган спроведећи поновни поступак, поново, у складу са одредбама Закона о јавном бележничтву, образовао конкурсну комисију која обавља послове Коморе у поступку избора јавних бележника, односно да ли та конкурсна комисија за коју је нејасно да ли је у поновљеном поступку образована, дала своје мишљење о кандидатима, или је пак министар правде искористио мишљење конкурсне комисије која је била образована у првобитном, како је суд претходном пресудом утврдио, незаконитом поступку, на основу којег су поништеним решењима били именовани први јавни бележници. У оспореном решењу које је тужени донео у поновном поступку као један од главних критеријума за поновно именовање истог јавног бележника, наведена је његова оцена добијена на јавнобележничком испиту, који критеријум је крајње споран зато што сви пријављени кандидати нису имали исте услове полагања јавнобележничког испита, односно мењана су правила полагања јавнобележничког испита, па су неки од кандидата стекли могућност добијања веће оцене услед промењених правила, што је детаљно дато у првом делу тужбе. Додали су да је тужени орган поново споменуо број бодова именованог кандидата према мишљењу конкурсне комисије као нумерички израз неког квантификовања кандидата и формирања опадајуће ранг листе кандидата из претходног незаконитог поступка, иако не постоји акт конкурсне комисије којим су одређени нумерички критеријуми за вредновање кандидата на конкурс, као и за вредновање општег утиска о кандидатима из чега се може закључити да је комисија крајње произвољно додељивала од 0 – 15 „поена”, чиме је исказана очигледна произвољност и арбитрерност конкурсне комисије која је као критеријуме за оцену „општег утиска” увела: успех на правосудном испиту, успех на студијама, додатно образовање кандидата, спремност кандидата да обезбеди просторије и опрему, врсту правничких послова на којима су радили, резултате у раду, умеће аргументовања, и затим на основу таквих критеријума оцењивала кандидате, при чему тужиоцима није на њихов захтев тужени омогућио ни да изврше увид у документацију изабраних кандидата. Такође, тужиоци су у тужби навели да сматрају да одредбама члана 27, 29. и 178. Закона о јавном бележничтву није прописано овлашћење конкурсне комисије и министра да

дају мишљења о пријављеним кандидатима и да именују јавне бележнике на основу слободне оцене и на основу дискреционог одлучивања, пошто Закон изричито предвиђа услове за именовање у члану 25. и 26, те поступак именовања, као и критеријуме који се узимају у обзир при избору више кандидата како је прописано чланом 29. став 4. Закона о јавном бележништву. Дискрециона оцена управног органа се не сме подразумевати, већ мора бити изричито предвиђена. Министар правде је у потпуности везан законским одредбама у погледу доношења акта о избору бележника и није имао дискрециона овлашћења при доношењу оспореног акта. Исто тако није довољно набројати утврђене, а необјављене критеријуме и навести да су цењени, већ је било потребно објаснити конкретне разлоге решења у погледу (не)испуњености у односу на сваког појединачног учесника у конкурс (пресуда ВСС У 5162/06 од 11.05.2007. године). Још су навели и да оспорено решење не садржи конкретне и индивидуализоване разлоге на основу којих је утврђено који услов за избор испуњава лице које је именовано, а не испуњавају неизабрана лица која су конкурисала, односно тужиоци. Оваквим поступањем није поштован стандард правичног суђења, повређена су начела правне сигурности, равноправности учесника на конкурс, једнакости грађана пред законом, заштите права грађана и заштите јавног интереса прописани Законом о општем управном поступку, дошло је до повреде Уставом и Конвенцијом зајамчених права и слобода, нису поштована правила Директиве 2006/123/ЕС Европског парламента и Савета о услугама на унутрашњем тржишту од 12.12.2006. године, а није узета у обзир ни Резолуција (77) Савета Европе „о заштити појединаца у односу на акте органа управе” усвојена од стране Комитета министара на 275. седници одржаној 28.09.1977. године на нивоу заменика министара, са циљем обезбеђивања правичности у односима између појединца и органа управе. Истакли су да претходна пресуда Управног суда указује не само да је Одлука о избору незаконита, већ да је читава конкурсна процедура незаконита, те да је избор кандидата проистекао из незаконите процедуре. Осим тога, оспорили су именовање В.В. за јавног бележника и из разлога недостојности у смислу члана 26. став 4. ЗЈБ, пошто је Оснивачку скупштину удружења „Јавнобележничка комора Србије” од 15.08.2014. године, у којој је учествовала и именовани јавни бележник, чинило 94/93 бележника именованих решењима министра правде, чиме је експлицитно повређена одредба члана 179. став 1. ЗЈБ, о броју јавних бележника неопходних за одржавање оснивачке скупштине и формирање Јавнобележничке коморе. Првом радњом, по конкурс именовани јавни бележници су флагрантно прекршили Закон о јавном бележништву приставши као високопрофилисани правници да се конституишу у Комору, са свим органима, не испуњавајући изричиту одредбу Закона о броју јавних бележника неопходних да се иста конституише. На овај начин су свих 94 правника, именованих за јавне бележнике по јавном конкурс из јуна 2014. године показали да не поштују закон, да нису савесни и непристрасни, да им недостаје професионални интегритет којим би ставили општи интерес испред личног и у том смислу су недостојни сваког именовања у службама од јавног поверења. Предложили су да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање са конкретним налогом да по спроведеном конкурс испоштује све одредбе на непристрасан и транспарентан начин: услове за именовање, критеријуме за избор и надлежност, да постави кроз подзаконски акт критеријуме за уједначавање оцењивања кандидата и то: 1. у односу на начин полагања испита тако што ће се кандидатима који су писмени испит положили у првом испитном року у трајању од 3 сата (касније 4) признати увећана оцена; 2. пондерисати

критеријуме које Закон предвиђа и одредити на који начин су они у сразмери – успех на испитима јавнобележнички и правосудни и послови на којима су кандидати раније радили (рад у управи, привреди, правосуђу и адвокатури), додатне обуке и знања кандидата и др.; 3. прихватити мишљење о раду кандидата на ранијим пословима од послодаваца, удружења и др., те 4. дати образложење у сваком конкретном случају које је јасно и транспарентно у погледу разлога због кога је изабрани кандидат квалитетнији и бољи од осталих који су конкурисали. Такође су предложили и да суд обавезе туженог на накнаду нематеријалне штете тужиоцима проистекле као последица оспореног решења, а манифестоване на начине ближе описане у тужби, за више видова ове врсте штете и то: због повреде части и угледа у износу од по 5.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате, због повреде слобода и права личности – права на правично суђење и права на једнакост грађана пред законом, односно повреда члана 6, 13. и 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, у износу од по 5.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате, као и накнаду нематеријалне штете због неизвршавања судске пресуде у смислу члана 72. Закона о управним споровима у износу од по 1.000.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате, све у року од 8 дана од пријема пресуде. Затражили су и да суд обавезе туженог да тужиоцима на име накнаде материјалне штете и то на име измакле добити за период од 01.09.2014. године исплати износ од по 1.000.000,00 динара месечно са припадајућом законском затезном каматом почев од 10-ог у наредном месецу за претходни месец, до коначне исплате, у року од 8 дана од пријема пресуде. Такође су предложили да суд обавезе туженог на накнаду трошкова управног спора и то тако да сваком од тужилаца накнади трошкове управног спора по АТ и ТТ са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, у року од 8 дана од пријема пресуде, за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара увећан за 50%, укупно 24.750,00 динара.

У поднеску примљеном у Суд дана 28.03.2019. године, који садржи и доказне предлоге, а поводом одговора туженог на тужбу, тужиоци су, преко пуномоћника, остали при наводима из поднете тужбе. Навели су да је тужени донео ново решење о именовању јавног бележника, али да није поновио решавање по захтеву странке у првостепеном поступку (стање пре него што је поништен акт донет) у смислу члана 69. став 1. ЗУС-а и које је предмет оспоравања тужбом пред овим судом. Истичу да тужени орган није извршио пресуду Суда, односно није спровео судску одлуку чиме је повредио одредбе члана 36. Устава Републике Србије, као и одредбе члана 6. Европске конвенције о људским правима и основним слободама, о праву на правну сигурност и спровођење одлука суда, те да је тужени поновио именовања истих бележника у свих 39 градских општина Београда. Истакли су да су дана 26.10.2018. посебним поднесцима поднели захтев Министарству правде РС којим су тражили да им као кандидатима који су били учесници на конкурс за именовање првих 100 јавних бележника, доставе оцену њих као кандидата, у поновном поступку који је спровео министар правде поступајући по пресудама Управног суда, које је набројао. Тужени је одговорио на овај захтев актима од 09. и 21.11.2018. године, наводећи, између осталог, да у поновном поступку министар није оцењивао кандидате већ да је приликом доношења одлуке узео у обзир Мишљење које је Конкурсна комисија за спровођење конкурса за именовање јавних бележника од 05.06.2014. године израдила 30.07.2014. године и да су у наведеном Мишљењу детаљно образложени параметри на основу

којих су вредновани кандидати и на основу којих је сачињена ранг листа кандидата према градовима и општинама за које су поднели пријаву. Сматрају да тим актом тужени побија своје наводе из образложења решења о именовању овде заинтересованог лица, у коме је навео да је ценио успех свих 56 кандидата, као и да побија своје наводе и из одговора на тужбу да је ценио све пријаве кандидата, цитирајући делове образложења оспореног решења. Истакли су да наведеним Мишљењем Конкурсне комисије које је тужени орган „имао у виду”, наводећи да тако тужени орган наводи у одговору на тужбу, односно „узео у обзир” како наводи у поменутом допису, кандидати су „бодовани” применом „параметара” како их тужени орган назива, критеријума којима је делом дерогиран закон, делом је произвољно тумачен, а делом увео одредбе које законом уопште нису прописане. Поновили су тужбене наводе да је тужени орган приликом избора кандидата користио нумерички критеријум, односно формирао нумерички вредновану опадајућу ранг листу кандидата, те да нумерички критеријум не постоји, и по њему кандидати нису могли ни да буду вредновани, а ни он као такав није могао да буде предмет оспоравања ни пре ни током спровођења конкурса. Тужени орган је формирајући нумеричку ранг листу кандидата користио критеријуме који нису прописани Законом о јавном бележничтву- радни стаж, општи утисак, оцена на испиту помножена са 10, а да је критеријум „Општи утисак” Конкурсне комисије био претежни критеријум, тако да је оцена Комисије о „утиску” била пресудна у великом броју именовања. Поновног поступка није било и тужени орган заснива ново решење на истим чињеницама, које се доказују истим доказима, што је неспорно (детаљно у тужби и пратећим поднесцима) зато и јесте незаконито и као такво мора поново бити поништено од стране Суда. Даље су навели да се тужени орган бави конструкцијама да ли је поништен конкурс или решење о исходу конкурса, па да ли се у том смислу понавља поступак- конкурс или исход поступка- решење, па налазећи да се понавља само решење, доноси ново решење без спровођења поступка, али је такво поступање правни нон сенс. Истакли су да се правна сигурност штити поштовањем закона и судских одлука, а да се не нарушава подношењем тужби због повреде појединачних права, као и да су рушљивост односно ништавост аката и радњи учињених од стране јавних бележника предмет евентуалних посебних поступака и нису предмет ове тужбе. Истакли су да је министар правде користио мишљења Конкурсне комисије која је била образована у првобитном, како је то суд утврдио незаконитом поступку на основу којег су поништеним решењима били именовани први јавни бележници. Тачно је да је разлог поништења претходног решења мањкавост образложења истог, али је и ново решење симулакрум решења и са мањкавим образложењем које опет у свом образложењу спомиње бодове на основу општег утиска и генералне квалификације како кандидат испуњава услове, а не како је именовани кандидат рангиран на основу критеријума и тако рангиран бољи од осталих кандидата и тужилаца између њих. Ако би се и прихватио став да је тужени орган био дужан да донесе само ново решење са употпуњеним образложењем, донето решење не садржи све елементе прописане чланом 141. став 4. ЗУП-а и члана 29. став 4. ЗЈБ, односно и ново решење има мањкаво образложење у смислу да у образложењу са једне стране недостају елементи прописани одредбама наведеног члана ЗУП-а, а са друге, тужени орган се позива на елементе којих нема у Закону. Оспорено решење не садржи чињенице (сем навођења услова за конкурисање из члана 25 ЗЈБ, које су испунили сви кандидати на конкурс) нити правне разлоге нити правне прописе који би упућивали на решење какво је дато у диспозитиву. Тужени орган је доносећи ново Решење повредио одредбе члана 141. став 4. ЗУП,

наводећи и да се у образложењу новог решења не износе конкретизовани и индивидуализовани разлози, као ни границе овлашћења за дискреционо одлучивање (детаљно наведено у тужби са примерима из судске праксе). Такође, у образложењу решења тужени орган, поред осталог, наводи да је за градску општину Земун пријаву поднело 56 кандидата, а да је изабрани кандидат имао 105 бодова, који су израз непостојећег нумеричког критеријума које је применила Конкурсна комисија дерогирајући закон из члана 29. став 4. ЗЈБ. Истакли су да је тужени орган експлицитно повредио одредбе члана 197. Устава Републике Србије по коме закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство. Начело правне сигурности не налаже да се одржи правно стање које је постојало пре поништаја решења о именовању, како наводи тужени орган, већ напротив. Решење о именовању јавног бележника у поновном поступку по својој правној суштини није декларативан управни акт (да би могао да има ретроактивно дејство) него конститутиван. Противречност је сама по себи да акт који се доноси на основу дискреционих овлашћења буде декларативан по правној природи односно временском дејству. Ретроактивно дејство управних аката је допуштено само по изузецима предвиђеним Законом, што овде није случај. Доношењем конститутивног управног акта са повратним дејством, заснованом на чињеницама које немају упориште у закону, министар правде је повредио закон на штету тужилаца из чега произилази и повреда члана 21. Устава РС о забрани дискриминације, односно о једнакости свих пред Уставом и законом. У вези са наводима да је министар оценио да је поновно именовани јавни бележник испунио све тражене критеријуме, истакли су, уз навођење Препоруке Савета Европе Р (80) 2 - о вршењу дискреционих овлашћења од стране управних органа усвојена од стране Комитета министара 11.3.1980. године на 316. састанку заменика министара, да се услови испуњавају и да су њих испунили сви кандидати на конкурс, а на основу критеријума се рангирају и добијају се најбољи кандидати, а министар правде није образложио зашто је именовани бележник бољи од тужилаца, сваког појединачно. Циљ и граница дискреционог овлашћења је - најбољи кандидат. Сматрају да можда министар правде не треба да донесе одлуку о неизабраним кандидатима, али да свакако мора навести конкретизоване и индивидуализоване разлоге њиховог неизбора у светлу члана 29. став 4. ЗЈБ. Поновили су наводе да оваквим поступањем није поштован стандард правичног суђења, повређена су начела правне сигурности, равноправности учесника на конкурс, једнакости грађана пред законом, заштите права грађана и заштите јавног интереса прописана ЗУП-ом (члан 6 и др.) и дошло је до повреде Уставом и Конвенцијом зајемчених права и слобода (члан 6, 18, 21, 36, 51. и 60. Устава РС и члан 6, 13 и 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода), уз навођење праксе Европског суда за људска права. Сматрају да је поступањем туженог органа повређена норма ЕУ права у домену људских права, као и повреда права на правично суђење, право на извршење судске одлуке, право на делотворан правни лек, забрана дискриминације односно права на једнаку заштиту права загарантованих одредбама члана 32. и 36 Устава РС и наведеним одредбама члана 6. 13, и 14, Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Захтевали су трошкове за састав и овог поднеска у износу од 16.500,00 динара, увећан за заступање две странке.

Тужени орган је у одговору на тужбу, који је поновио у поднеску од 12.01.2018. године, навео да сматра да тужба није потписана иако је снабдевена печатом адвоката, указујући на одредбе члана 22. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије”, број 111/09), којима је прописано да тужба

мора да садржи, поред осталог, потпис тужиоца, истовремено указујући на одредбе члана 98. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије”, број 72/11.....55/14), који се примењује сходно члану 74. Закона о управним споровима, а којим је прописано да се тужба, противтужба, одговор на тужбу и правни лекови подносе у писаном облику (поднесци), а одредбом члана 101. став 5. да ако је поднесак, који је у име странке поднео пуномоћник, односно јавни правобранилац или јавни тужилац, неразумљив или непотпун, суд ће га одбацити. Сматра да Суд нема законских услова за упуштање у основаност тужбених навода, те да у конкретној тужби може поступати једино у смислу одбачаја, сходно одредби члана 101. став 5. Закона о парничном поступку у вези са чланом 98. истог закона.

Заинтересовано лице В.В., није доставио Суду одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 07.06.2019 године, применом одредбе члана 34. став 1. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Србије”, бр. 111/09), у одсуству уредно позваних пуномоћника тужилаца, туженог органа и заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу, списка ове управне ствари, а по извршеном увиду у списе предмета и читањем списка наведених у тужби ЗУ 11369/14, на који су указали тужиоци, списе предмета У 13583/17, у којима се налази пријава Б.Б. и списе предмета У 14097/17 у којима се налази пријава А.А., испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након усмене јавне расправе одржане у смислу одредбе члана 2, члана 33. став 1, члана 34. став 2. и члана 38. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разложима образложења оспореног решења, министар правде је расписао конкурс за именовање јавних бележника ради попуњавања сто јавнобележничких места за подручја основних судова, који је објављен у „Сл. гласнику Републике Србије”, бр. 59 од 05.06.2014. године. У поступку спровођења конкурса, министар правде је на основу члана 178. став 2. и 3. Закона о јавном бележничтву дана 15.05.2014. године, донео решење о образовању конкурсне комисије која је обављала послове Коморе у поступку избора јавних бележника, проверила поднете пријаве, утврдила њихову благовременост и потпуност, прибавила мишљење од органа и организација код којих су кандидати радили, обавила разговоре са пријављеним кандидатима и оценила да ли испуњавају услове за именовање прописане одредбама члана 25. и 26. Закона о јавном бележничтву. У поступку који је претходио давању мишљења конкурсне комисије о пријављеним кандидатима министру правде, конкурсна комисија је извршила вредновање кандидата на основу успеха на јавнобележничком испиту, дужине радног стажа и општег утиска чланова комисије о кандидатима стеченог на основу увида у документацију сваког од кандидата и обављеног разговора и дана 31.07.2014. године доставила мишљење министру правде. По прибављеном мишљењу конкурсне комисије и целокупне документације, министар правде је решењем број: 740-07-01886/2014-22 од 01.08.2014. године, именовао В.В. за јавног бележника за подручје Трећег основног суда у Београду ГО Земун, пошто је претходно утврдио да испуњава опште услове за именовање, ценећи приликом избора овог кандидата његов успех на јавнобележничком испиту и врсту правних послова које је обављао, у складу са чланом 29. став 4. Закона о јавном бележничтву. Против овог

решења тужиоци Б.Б. и А.А. су преко пуномоћника поднели тужбу Управном суду, који је својом пресудом ЗУ 11369/14 од 28.09.2017.године, тужбу уважио, оспорено решење поништио и предмет вратио туженом органу на поновно одлучивање. Полазећи од заузетог правног става на 70. седници свих судија од 31.10.2016. године, према коме Закон о јавном бележничтву даје овлашћење министру правде да одлуку о избору и именовању јавног бележника донесе по слободној оцени, узимајући у обзир успех кандидата на правосудном и јавнобележничком испиту, врсту правних послова на којима су радили, као и резултате које су постигли, што значи да је тужени дужан да поступа у складу са одредбом члана 5. став 2. Закона о општем управном поступку, Суд је оценио да је тужени био дужан да у складу са одредбом члана 199. став 3. Закона о општем управном поступку у образложењу оспореног решења наведе пропис на основу кога је овлашћен да ову управну ствар реши по слободној оцени и јасно изложи разлоге којима се руководио при доношењу решења. Како је тужени то пропустио да учини, не наводећи да ли је приликом именовања јавног бележника узео у обзир успех кандидата на правосудном испиту и резултате које је именовани кандидат постигао на раду, поступио је супротно одредби члана 29. став 4. Закона о јавном бележничтву, на који се позвао и супротно правном ставу Управног суда, због чега је оспорено решење поништено, будући да је тужени повредио правила поступка из одредбе члана 199. став 3. у вези са ставом 2. и у вези са одредбом члана 5. став 2. Закона о општем управном поступку.

Поступајући у извршењу пресуде Управног суда ЗУ 11369/14 од 28.09.2017.године, тужени је у складу са одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима, донео оспорено решење од 06.10.2017. године, којим је В.В. именовао за јавног бележника за подручје Трећег основног суда у Београду, ГО Земун, почев од 01.08.2014. године, ценећи у поновном поступку успех свих 56 кандидата на правосудном и јавнобележничком испиту, врсту послова на којима су кандидати радили, резултате које су у раду постигли у циљу изналажења најбољег кандидата за кога се може оправдано очекивати законит, професионалан, одговоран и савестан рад у обављању послова јавног бележника. На основу својих овлашћења прописаних чланом 27. Закона о јавном бележничтву и критеријума прописаних чланом 29. истог Закона, тужени је поново именовао кандидата В.В., јер је нашао да је овај кандидат у потпуности испунио све прописане критеријуме јавног конкурса, да је остварио успех на јавнобележничком испиту са оценом 8,36, да је правосудни испит положио 29.03.2006. године са оценом „положио” и да има квалитетно радно искуство у струци с обзиром на врсту посла којим је у континуитету бавио. Након обављеног приправничког стажа у адвокатској канцеларији, био је запослен у Л.Л. на радном месту саветника у Правном сектору и координатора канцеларије правне подршке у периоду од 01.03.2003. године до 31.03.2006. године, потом у периоду од 01.04.2006. године до 01.07.2007. године на радном месту вишег стручног сарадника у Служби средњих и малих предузећа, Одељење контроле ризика у Ј.Ј., у периоду од 02.07.2007. године до 01.03.2013. године био је запослен у М.М. као шеф Службе за проблематична потраживања, шеф Службе за управљање лошим пласманима, директор Одељења за управљање лошим пласманима и директор Сектора за наплату и управљање потраживањима у доцњи, а од 23.12.2013. године, па надаље као директор Привредног друштва за посредовање у осигурању Н.Н. Тужени је, сматрајући да наведени послови доносе разноврсност искуства који је у блиској вези са јавнобележничким пословима, оценио да ће избор именованог допринети квалитету

обављања јавнобележничких послова прописаних законом. Приликом доношења решења о именовању тужени је имао у виду да је исто донето у поновном поступку, након поништаја решења о именовању из 2014. године, које је поништено са разлога недостатка образложења одлуке, а да су се послови јавног бележництва у међувремену, до пресуде Управног суда обављали, па је отклањањем недостатака ранијег поступка на које је указано и у складу са правним ставовима Управног суда, датим у пресуди 3У 11369/14 од 28.09.2017.године, у поновном поступку за дан именовања В.В. утврдио 01. август 2014. године, као дан са којим је решење и почело да производи правно и фактичко дејство, на који начин је новодонето решење ступило на снагу уместо поништеног, са правним дејством од 01.08.2014. године. Оценом сваког доказа појединачно и свих доказа заједно, укупно утврђеног чињеничног стања и постигнутих резултата на јавном конкурс за именовање јавног бележника, применом овлашћења из члана 27. у вези члана 29. став 4. Закона о јавном бележничтву, а у складу са одредбом члана 213. став 2. у вези са чланом 136. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник Републике Србије”, бр. 18/16), тужени је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 27. став 1. Закона о јавном бележничтву („Сл. гласник Републике Србије”, бр. 31/11...55/14, у даљем тексту: ЗЈБ), прописано је да јавног бележника именује решењем министар, по прибављеном мишљењу Коморе на основу јавног конкурса. Ставом 2. је прописано да је решење министра коначно, а ставом 3. да се против решења министра из става 1. овог члана може покренути управни спор.

Одредбом члана 29. став 4. ЗЈБ, прописано је да ће се при избору између више кандидата, узети у обзир њихов успех на правосудном и јавнобележничком испиту, врста правних послова на којима су радили, као и резултати које су постигли на раду. Ставом 6. истог члана закона је прописано да се у поступку именовања јавног бележника, сходно примењују одредбе Закона којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 178. став 1. ЗЈБ прописано је да ће Министарство у року од 9 месеци од дана ступања на снагу овог закона, расписати конкурс за именовање јавних бележника ради попуњавања првих сто јавнобележничких места. Ставом 2. је прописано да ће за спровођење конкурса из става 1. овог члана, министар у року од 8 месеци од дана ступања на снагу овог закона именovati конкурсну комисију која ће обављати послове Коморе у поступку избора јавних бележника. Ставом 3. је прописано да је конкурсна комисија из става 2. овог члана састављена од 3 члана, а ставом 4. да се конкурс из става 1. овог члана спроводи по одредбама чланова 25 - 30. овог закона, док је ставом 5. прописано да ће првих сто јавних бележника бити именовано у року од једне године од дана ступања на снагу овог закона.

Одредбом члана 179. ЗЈБ, ставом 1. је прописано да ће се у року од 15 дана од дана именовања првих сто јавних бележника одржати оснивачка скупштина Коморе, ставом 2. да оснивачку скупштину Коморе сазива и њоме руководи најстарији јавни бележник, а ставом 3. да ће у року од 90 дана од дана одржавања оснивачке скупштине, Комора изабрати органе Коморе и донети подзаконске акте предвиђене овим законом.

Одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС”, бр. 111/09) је прописано да ако према природи ствари у којој је настао управни спор треба уместо поништеног управног акта донети други, надлежни орган је дужан да тај акт донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања

пресуде, при чему је надлежни орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка.

Полазећи од чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је оспорено решење донето без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Оспореним решењем тужени орган је у потпуности поступио у складу са правним схватањем суда, изложеним у пресуди 3У 11369/14 од 28.09.2017.године, и отклонивши повреде правила поступка на које му је суд указао и на основу овлашћења прописаног одредбама члана 27. ст. 1. и 2, у вези са чланом 29. Закона о јавном бележничтву, по слободној оцени, у границама овлашћења и у складу са циљем у коме му је овлашћење дато, именовао В.В. за јавног бележника за подручје Трећег основног суда у Београду, Градску општину Земун, почев од 01. августа 2014. године. Образложење побијаног решења садржи јасне и одређене разлоге којима се тужени руководио у извршењу пресуде од 28.09.2017.године, које разлоге у свему прихвата и овај суд. Правилно је министар правде у поновном поступку утврдио 01. август 2014. године као дан именовања јавног бележника В.В., с обзиром да је, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, поништењем претходног решења туженог, поступак именовања враћен у стање у коме се налазио пре него што је поништени акт донесен, што значи у стање оцене успеха свих 56 кандидата на правосудном и јавнобележничком испиту, оцене врсте послова на којима су кандидати радили и њихових резултата које су у раду постигли, па како је и у поновном поступку донео управни акт којим је на исти начин решио предметну управну ствар, који је заснован на истим доказима на којима је било засновано и претходно поништено решење, али сада темељно образложено и допуњено у складу са заузетим становиштем суда у пресуди од 28.09.2017.године, то је правилно у поновном поступку утврђен као дан именовања 01. август 2014. године, са којим датумом је наступило правно и фактичко дејство именовања јавног бележника В.В..

Са изнетих разлога, нису основани наводи тужилаца којима се указује на ретроактивност оспореног решења, уз позивање на одредбу члана 197. став 1. Устава РС („Службени гласник Републике Србије”, бр. 98/06). Ово стога што се означеном одредбом Устава утврђује да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство, а у конкретном случају се не ради о општем акту, већ о појединачном правном акту донетом од стране надлежног органа, непосредном применом прописа, сагласно одредби члана 4. Закона о управним споровима, и то у поновљеном поступку на основу раније утврђеног чињеничног стања.

Нису основани ни наводи тужбе да је тужени донео оспорено решење без поново спроведеног поступка, односно доношења подзаконског акта о критеријумима из члана 29. став 4. Закона о јавном бележничтву, формирања конкурсне комисије, доношења мишљења конкурсне комисије, тј. без вредновања и упоређивања свих кандидата, а ово зато што пресудом Управног суда 3У 11369/14 од 28.09.2017. године није поништен поступак јавног конкурса, него решење о исходу конкурса и тужени је, у складу са својом обавезом прописаном одредбом члана 69. став 2, у извршењу пресуде отклонио све неправилности на које је суд указао и прихватајући правно становиште које је суд заузео у пресуди, тумачећи одредбе Закона о јавном бележничтву, који се у конкретном случају примењује, правилном применом одредаба закона на који се позвао, донео управни акт којим је на исти начин решио управну ствар као што је то учинио претходно поништеним решењем, те није било места понављању целокупне конкурсне процедуре за именовање јавног бележника.

Суд је ценио и наводе тужбе да у одредбама чланова 27, 29. и 178. Закона о јавном бележничтву није прописано овлашћење конкурсне комисије и министра да даје мишљење о пријављеним кандидатима и да именује јавне бележнике на основу слободне оцено и дискреционог одлучивања, али је нашао да се ни овим наводима не може довести у сумњу правилност и законитост оспореног решења, будући да се о дискреционом овлашћењу министра правде да одлуку о избору и именовању јавног бележника између више кандидата донесе по слободној оцени суд већ изјаснио у правном ставу заузетом на 70. Седници свих судија од 31.10.2016. године, изнетом у пресуди 3У 11369/14 од 28.09.2017. године, као и у другим пресудама, донетим поводом тужби којима су оспорена решења о именовању других јавних бележника.

Не могу се прихватити као основани ни наводи тужбе да побијано решење не садржи конкретне и индивидуализоване разлоге на основу којих је утврђено које услове за избор испуњава лице које је именовано, а не испуњавају неизабрана лица која су конкурисала, односно не испуњавају их тужиоци, с обзиром да је одредбом члана 27. Закона о јавном бележничтву прописано да министар решењем именује јавног бележника, а чланом 29. став 6. истог закона је прописано да се у поступку именовања јавног бележника, сходно примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак. Како је одредбом члана 141. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник Републике Србије”, бр. 18/16), ставом 4. прописана садржина образложења решења, и имајући у виду да побијано решење о именовању јавног бележника В.В. садржи темељно утврђено чињенично стање и доказе на основу којих је утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцено сваког доказа, прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку из диспозитива, пропис којим је тужени овлашћен да одлуку о именовању јавног бележника донесе по слободној оцени, те разлоге којима се руководио при одлучивању о избору овог кандидата, то све оспорено решење чини правилним и законитим. Осим тога, ниједном одредбом Закона о јавном бележничтву којим је, поред осталог, уређен и поступак именовања јавних бележника, није прописано доношење одлуке о неизабраним кандидатима.

Приликом одлучивања суд је ценио и наводе тужбе да је В.В. недостојан именовања за јавног бележника у смислу члана 26. став 4. Закона о јавном бележничтву, али је нашао да се ни ови наводи не могу прихватити, пре свега, зато што тужиоци на околност да В.В. није достојан јавног поверења и да се из његовог понашања може основано закључити да делатност јавног бележника неће обављати у складу са етичким кодексом који доноси Комора, што је прописано одредбом члана 26. Закона о јавном бележничтву, став 1. тачка 4), нису доставили ниједан доказ, а разлози које су изнели у прилог овог навода тужбе, у погледу формирања Јавнобележничке коморе, не представљају доказе да заинтересовано лице не испуњава услов прописан чланом 25. став 1. тачка 6) Закона о јавном бележничтву за именовање.

Суд је оценио да нису основани ни наводи тужбе у погледу заводног броја оспореног решења, с обзиром да је оспорено решење заведено под бројем: 740-07-01886/2014-22 од 06.10.2017. године, у свему у складу са Упутством о канцеларијском пословању органа државне управе („Службени гласник Републике Србије”, бр. 10/93...67/16, 3/17) и Уредбом о канцеларијском пословању органа државне управе („Сл. гласник Републике Србије”, бр. 80/92...98/16).

Без утицаја су и наводи тужбе усмерени на критеријум успеха на јавнобележничком испиту и промену правила полагања јавнобележничког испита,

примењених у складу да Програмом за полагање јавнобележничког испита. Програм за полагање јавнобележничког испита представља саставни део Правилника о полагању јавнобележничког испита и до данас се није мењао. Прва три јавнобележничка испита спроведена су у складу са Законом о јавном бележништву („Службени гласник Републике Србије” бр. 31/11) и Правилником о јавнобележничком испиту („Службени гласник Републике Србије” бр. 71/11). Пошто је одредбом члана 146. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о јавном бележништву („Службени гласник Републике Србије” бр. 19/13), предвиђена измена у погледу чланова испитне комисије, измењен је и Правилник, доношењем Правилника о изменама и допунама Правилника о полагању јавнобележничког испита („Службени гласник Републике Србије” бр. 32/13), с тим да Управни суд за оцену законитости означеног Правилника, чију примену тужиоци сада оспоравају, није надлежан, већ су тужиоци могли да поднесу иницијативу за покретање поступка за оцену његове уставности и законитости.

Посебно су цењени наводи тужилаца којима се указује на незаконито поступање туженог органа приликом доношења оспореног решења, па је Суд нашао да су неосновани, с обзиром да је тужени орган ово решење донео у поновном поступку, на основу раније утврђеног чињеничног стања, што укључује и мишљење конкурсне комисије, која је на основу члана 178. став 1. Закона о јавном бележништву обављала послове Коморе у поступку избора јавних бележника, и на основу овлашћења поверених одредбом члана 27. став 1. и 2. у вези са чланом 29. став 4. Закона о јавном бележништву, међу више кандидата, по слободној оцени, за јавног бележника именовао В.В.. Без основа су и наводи тужилаца о достави досијеа свих учесника на конкурс, имајући у виду да Управни суд, у складу са чланом 3. став 1. у вези са чланом 4. Закона о управним споровима, у управном спору одлучује о законитости управног акта као појединачног правног акта којим је надлежни орган, непосредном применом прописа, решио о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно друге странке у управној ствари, што даље значи да је тужени био дужан да суду, сагласно одредби члана 30. став 3. наведеног закона, достави списе који се односе на предмет управног спора, у конкретном случају списе који се односе на тужиоце и заинтересовано лице, у смислу одредбе члана 13. Закона о управним споровима, коме би поништај оспореног управног акта непосредно био на штету, у конкретном случају списе по пријави В.В., на који начин је тужени, правилно, и поступио.

Доносећи ову пресуду, суд је ценио и све остале наводе тужбе, али их надаље посебно не образлаже, јер сматра да не би могли допринети доношењу другачије одлуке у овом управном спору у коме није предмет целокупна конкурсна процедура именовања јавног бележника, већ тужбом оспорено решење о именовању јавног бележника, које је тужени орган донео поступајући у свему по пресуди Управног суда 3У 11369/14 од 28.09.2017. године, којом пресудом туженом није наложено понављање поступка конкурса за именовање јавних бележника, већ отклањање мањкавости претходног решења на начин наведен у тој пресуди. Такође, није било места да Суд цени тужбене наводе који се односе на наводе из одговора на тужбу, који у одговору уопште и нису садржани, а имајући у виду да је тужени у одговору на тужбу истакао да Суд нема законских услова за упуштање у основаност тужбених навода, те да у конкретној тужби може поступати једино у смислу одбачаја, сходно одредби члана 101. став 5. Закона о парничном поступку у вези са чланом 98. истог закона. С тим у вези, Суд је имао у виду и те наводе туженог органа, али с обзиром да су тужиоци поступили по налогу Суда из Решења 5 У 16422/17 од 29.12.2017. године и отклонили

недостатке тужбе, није било места одбачају тужбе.

Водећи рачуна да је Суд нашао да се поднетом тужбом не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног решења, због чега је тужба неоснована, то нису испуњени услови да суд у смислу одредаба члана 45. у вези са чланом 16. Закона о управним споровима, донесе одлуку о захтеву тужиоца за накнаду штете, на начин како је тужбом опредељена.

Следом изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2, у вези са чланом 46. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Србије”, бр. 111/09), донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, Управни суд је донео применом одредби чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Сл. гласник Републике Србије”, бр. 72/11...55/14), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да тужиоци у овом спору нису успели, па им право на накнаду трошкова не припада.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 07.06.2019. године, 8 У 16422/17

Записничар
Јелена Драгојловић,с.р.

Председник већа-судија
Весна Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ